

Mõnda lõppetas vallelik juttu, ja kuñingas ütles: Teie peate mul isse teejuhhiks kasa tulema, kudba muidu senna oskan? Ma olen tõl mõnda Värtimaast kuulnud, fa Kura- ja Littuse-maa nimmi, Tartu- ning Tarapaik mul mõnikord kõrwa kost-nud, ogga Narrika-põesas ja Tölparro-allikas on mul olles teadmata; kas ehk ollete jälle wallet mulle luiskanud? — Reinowadder kostis: „Wai ma teid faugele juhhatasin? Olleksin teid Inglis- ehk Turgi-maale otsuma läksitanud, siis wõissite kahbewahhel olla. Miks pärast teie ni uskmata ollete? Kõik mis tunnistasin on tödest liggimail Värti-maal leida. Küssige foggoekonnas ühhe ehk teise ellaja käest, kas nemad nimetud kohtasi ei tunne?“ Seal kutsuti jänes Argüüs kuñinga ette, kes kui arva leht wabisedes senna astus. Reinowadder üidis: „Mõstuge julgest liggemale, teie peate kuñingale wandega tunnistama, kas teate kus Narrika põesas ja Tölparro allikas on? Jänes kostis: Tean tõl; need kohhad on sures liwa nõmmes, Tölparro-allikas seisab Narrika-põesa liggimail. Kartikast kutsutakse sedda faddaka põesast, kus wañal aéal oinas Kohhekella issa fallamahti flubbirarfi rahha teggi funni tedda finni wõeti ja Ria turkul kaiki pandi. Ollen seal paljogi külma ja nälga kannatanud, kui mõiekorra farjakorda Krantsi eest senna pasko putkasin. Reinowadder ütles Argüüsile: „Teie wõite ãrraminna; kuñinga issand on teie teejuhhamatisega rahbul. —

Armas Reinowadder! ütles kuñingas lahke sõnaga: ärge pange pahhaks kui äkkilisel meelega juttu ei uskund, ja tulge mulle isse teejuhhiks kasa. Kawwal rebbane vastas: „Wägga önnelik olleksin, kui mul wõimalik olleks täna teiega seltsis Värti-maale minna; agga ei tohhi sedda tehha. Übenedes pean teile tunnistama, kudba ükskord paasto aéal eksin ja se läbbi kirriko nuhltuse alla langezin, et mind foggodusest wâlja lükkati. Õimme enne walget tahtsin ku-salusse minna, kirja ning muid patto andeks passumia. Jõuan sealt wabbandatud taggasí, siis tohhin julgest teie kõrvas kõndida. Tahhatšin täna sedda tehha, wõifsid mõningad lõriseda: mis põrane luggu se on, meie kuñinga issand peab Reinowadderiga sobrust, sedda isse ilja aea eest surma mõistis, ja kes pealegi kirriko wande al seisab. — Teie näte, armoline kuñingas, mõñusam on kui täna teine teisest lahkume.“ — Tõssi tõl! ütles kuñingas: mul ei tulnud sedda meelega. Sõbrus piddamine teiega ei lähhe mul enne korda funni ennast kirriko nuhltuse alt ollete peastnud. Jätkes ehk mõni mu ustav mees wõib mulle teejuhhiks tulla. Ma annan teile armolikult lubba, ommiko warra teelega minna. Taewas sago teie wagga teekäifi iggapiddi önnistama, ja aitko teid meeleparrandusele!